

περὰ τῆς μὲ τὰς κεραμείους στέγας. Αἱ κυκλαμικαὶ ἀνοίγουσι πάντοτε ἀνὰ τὰ δάση τῶν ἐλάτων τὰ εὐώδη ροδόχροα ἄνθη των. Περιηγηταὶ νέοι, ἀκμαῖοι καὶ εὐθυμοὶ, καταβαίνουνσιν ἀκόμη τραγωδοῦντες τῆς Τουρνὲτ τὰς χαράδρας... Ἐπανήλθον μὲ τὸ ἀκάτιον εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐβυθίσθη τὸ μυθικὸν χωρίον, ἀλλὰ μάτην ἠκροάσθη... Δὲν ἤκουσα πλέον οὔτε τοὺς κώδωνας ἠχοῦντας, οὔτε τὴν φωνὴν τῆς Νεραΐδας. Δὲν ἤκουσα ἠχοῦντα ἢ τὰ πεντήκοντά μου ἔτη, ἐνῶ αἱ μελαγχολικαὶ φωναὶ τῶν βατράχων ἐφαίνοντο θρηνοῦσαι τὴν ἀποπτᾶσαν νεότητά μου καὶ τοὺς ἐκλιπόντας συντρόφους μου.

André Theuriet

[Μετάφρασις Ψ']

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

Ἐν Σουηδία ἀπέθανε πρό τινας ὁ διαπρεπὴς καθηγητῆς Γουλιέλμος Σεδέλιος. Μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ ἐξεδόθησαν τὰ ἀπομνημονεύματά του, ἐν τοῖς ὁποίοις ἀναφέρεται καὶ τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον σχέσις ἔχον πρὸς τὴν Ἑλλάδα: Ἡ ἐλληνικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1821 εἶνε γνωστὴν ὅτι συνεκίνησε πάντας τοὺς πεπολιτισμένους λαοὺς μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ σουηδικοῦ. Ἐν Στοκχόλμῃ καὶ ἀλλαγῇ τῆς Σουηδίας ἐγένοντο τότε ἔρνοι χρηματικοὶ ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων. Ὁ Σεδέλιος δεκαετῆς μόλις τὴν ἡλικίαν ἀπέστειλεν ὅλα τὰ ἐκ πατριῶν φιλοδωριῶν κεφάλαιά του, ἰσοδυναμοῦντα πρὸς 2 1/2 ἐλληνικὰς δραχμάς, πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν ἐράνων ἐπιτροπὴν μὲ τὴν ἐξῆς σημείωσιν: Ἐκ μέρους δεκαετῶν πατρῶν ἀγαπῶντος τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἑλευθερίαν.

— Ἀπὸ τῆς 6 μαΐου μέχρι τῆς 15 ὀκτωβρίου οἱ ἐπισκέπται τῆς Παρισίνης Ἐκθέσεως ἀνήλθον ἐν ὄλῳ εἰς 51 504 224.

— Εἰς τὸν πρὸς κατάργησιν τῆς δουλείας διεθνῆ σύνδεσμον θὰ προσέλθῃ καὶ ἡ Περσία.

— Ἀπέθανεν εἰς τῶν τεσσάρων τελευταίων Ἀγγλων ἀπομάχων τοῦ Βαρτελῶ ὁ ἀντισυνταγματάρχης Βασίλειος Ζάκσον.

— Διὰ τὴν ἀνίδρυσιν πύργου ἐν Λονδίῳ, παρεμφορῶς πρὸς τὸν τοῦ Ἄϊφφελ, ἀλλ' ὑψηλοτέρου ἐκείνου προσεκλήθη ἄγων ἀρχιτεκτονικὸς εἰς ὃν ἐκλήθησαν οἱ ἀρχιτέκτονες νὰ ὑποβάλωσι σχέδια συνδύζοντα τὴν στερεότητα πρὸς τὴν κομψότητα. Ἐτάχθησαν δύο ἄλλα: διὰ τὸ ἄριστον σχέδιον 500 γυνεαὶ καὶ διὰ τὸ δευτερεῖον 250.

— Αἱ πλεῖσταί τῶν μεγάλων πόλεων ἔχουσι καὶ μεγάλα χρέη, ὅχι ὅμως ἀνάλογα πρὸς τὸν πληθυσμὸν αὐτῶν. Οὕτω κατ' ἀκριβῆ ὑπολογισμὸν ἐν Παρισίοις ἀναλογεῖται 790 φράγκα εἰς ἕκαστον κάτοικον, ἐν Μιλάνῳ 218, ἐν Βιέννῃ 193, ἐν Βερολίῳ 154, ἐν Βρυξέλλαις 1605. Ἐν Ἀθῆναις δέ;

— Ἐν Μαγεντία συνέβη τὸ ἐξῆς σπανιώτατον εἰς τὰ χρονικά τοῦ θεάτρου: μεγάλῃ μερὶς τοῦ κοινοῦ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπλεόναζον αἱ γυναῖκες, ἀπήτησε παρὰ τῆς δημαρχίας νὰ ἀπαγορευθῶσιν ἐν τῷ θεάτρῳ αἱ παραστάσεις τῆς Δίκης Κλεμανῶ, τοῦ γνωστοῦ δρά-

ματος τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ, καὶ ἡ ἀπαίτησις αὕτη εἰσηκούσθη.

— Ὁ Κοκλέν, ὁ διάσημος γάλλος ἠθοποιός, συμβληθῆς μετὰ ρώστου ἐργολάβου μεταβαίνει εἰς Ρωσίαν ἵνα δώσῃ σειράν πρραστάσεων ἀπὸ τοῦ νοεμβρίου μέχρι τοῦ μαρτίου, ἐν Πετροπόλει, Μόσχᾳ, Κρακοβίᾳ, Κιέβῳ καὶ Ὁδησσῷ.

— Ἡ κυρία Βικρῶ ἐδώρησεν εἰς τὸ παρισινὸν Ὁρδεῖον τὸ εἰς χεῖρας αὐτῆς εὐρισκόμενον μουσικὸν χειρόγραφον τοῦ Δὸν Ζουὰν τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Μότσαρτ.

— Ὡς ὑποψῆριοι ἀκαδημαῖκοι διὰ τὴν ἔδραν τοῦ Ὁρδεῖ ἀναφέρονται ὁ Ζολᾶ, ὁ Τεριέ, ὁ Σαρσὲ καὶ ὁ Βουρζέ.

— Εἰς τὸν ἔξοχον γάλλον ζωγράφον Μεσσονιὲ ἀπενεμήθη ὁ μεγαλόσταυρος τῆς λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

— Ἄμχ τοῦ ζητήσης ἐκ μέρους μου τὴν χάριν αὐτῆν δὲν θὰ σοῦ τὴν ἀρνήθῃ.

— Μὰ τί λόγον ὑποχρεώσεως ἔχει ἀπέναντί σου;

— Σπουδαίωτατον: ἂν δὲν ἔπαίρνα ἐγὼ τὴν γυναῖκα ποῦ ἤπῃρα... θὰ τὴν εἶχε πάρῃ αὐτός.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ υἱὸς ἀνθρώπου πλουτίσαντος δι' ἀτιμίας ἤμπορεῖ νὰ εἶνε τίμιος ἄνθρωπος — ὁ γαμβρός του ποτέ!

*

Ἡ καρδία τῆς γυναίκος ὁμοιάζει μὲ τὴν χιόνα: ἅμα ὀλίγον ρυπανθῆ μεταβάλλεται εἰς βόρβαρον.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Συγκόλλησις ἀγγείων ἐκ πορσελάνης.

Ὅσπῃδῆποτε προσοχὴν καὶ ἂν καταβάλλωσιν αἱ οἰκοδόμοι, συμβαίνουνσιν ζημίαι καὶ θραύονται ἐνίοτε τὰ ἐκ πορσελάνης ἢ φαγεντίας ἀγγεῖα, διὸ χρήσιμος εἶναι ἡ γνώσις τῆς διορθώσεως τοῦ κακοῦ ἐφ' ὅσον εἶναι ἐφικτόν. Πρὸς συγκόλλησιν λοιπὸν τῶν θραυσθέντων πινακίων ἢ ἄλλων ἀγγείων γίνεται χρῆσις κόλλας κατασκευαζομένης κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Λαμβάνομεν 125 γραμμάρια λευκοῦ τυροῦ χλωροῦ, τὸν ὅποιον πλύνομεν θλίβοντες διὰ τῆς χειρὸς μέχρις ὅτου τὸ ὕδωρ τῆς πλύσεως πέσῃ καθαρὸν· τότε δὲ θέτομεν τὸν τυρὸν εἰς μαρμάρινον ἰγδίον εἰς τὸ ὅποιον ρίπτομεν καὶ τὰ λευκώματα τριῶν ῥῶν καὶ τὸν χυμὸν ἐπτά ἢ ὀκτὼ σκελίδων σκορόδου καὶ τρίβομεν ἐπιπάσσοντες κόνιν ἀσέστου ἕως οὗ ἡ κόλλα καταστῆ ξηρὰ. Θέτομεν δ' αὐτὴν εἰς φιαλίδιον πλατύστομον, τὸ ὅποιον κλείομεν διὰ πώματος στεγανῶς. Ὅταν θέλωμεν νὰ συγκολλησώμεν τι ἐξάγομεν ἐκ τοῦ φιαλιδίου ὀλίγην ἐκ τῆς κόλλας ταύτης, τὴν ἀναλύομεν εἰς ὀλίγον ὕδωρ καὶ ἀλείφομεν τὰ τετρασμένα μέρη, σφίγγομεν δὲ δι' ἰσχυρῶς κλωστής τὰ τεμάχια πρὸς ἀλλήλα καὶ τὰ ἀφίνομεν νὰ ξηρανθῶσιν εἰς τὴν σκιάν. Τὰ οὕτω συγκολληθέντα τεμάχια, ἂν ἡ ἀποξηρανσις εἶναι τελεία, δὲν ἔχουσι κανένα φόβον οὔτε ἐκ τοῦ πυρός, οὔτε ἐκ τοῦ θερμοῦ ὕδατος.